

plakaten

Helena Klarén under premieren på monolog-oppsetningen *Sommerboken* på Det Hemmelige Teater i Bødal. (Foto: Per Ivar Henriksbø)

Hemmelig og overbevisende

Teater

Det Hemmelige Teater:
«Sommerboken»
av Tove Jansson
Regi: Henrik Slåen
Med Helena Klarén
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

De fleste forbinder antakelig Tove Jansson (1914-2001) med Mummitrollet. Men hun skrev sannelig om mye mer enn livet i og rundt Mummidalen, den finlandssvenske forfatterinnen. Blant annet «Sommerboken». Nå dramatisert på og for Det Hemmelige Teater i åsene over Bødal i Vestre Gausdal. I går kveld var det ur- og verdens-

premiere. Søndag kveld er det ny sjanse for dem som misset.

Apropos den forestående etableringen av det såkalte Teater Innlandet; se til Gausdal, til Vestre. Vend øynene i retning Bødal og løft så blikket mot nordøst. Mot Audun Gjermstads eget teaterhus. Denne uka er det 25-årsjubileum. .

Siden lørdag har jubilanten vært feiret med teateroppsetninger, cabaret og konserter hver en kveld. I går var turen kommet til Helena Klarén, fri-lansskuespiller med bakgrunn fra Oppland Teater og Teater Leven.

Oppsetningen er blitt til i nært samarbeid med Det Hemmelige Teaters kunstneriske le-

der, dramatiker og skuespiller Morten Jostad, og gjort sceneklart i Henrik Slåens regi.

I den timelange oppsetningen vandrer Klarén mellom fortellerrollen og tolkning av to kvinner i dialog med hverandre. Den ene, lille Sofia, en jentunge proppfull av nysgjerrighet, utforskertrang og barnslig naitivitet; den andre jentas bestemor som både er påtvunget lekekamerat, Sofias «orakel» og barnets viktigste støttespiller i hverdagen.

Klarén blar i boka. Hun leser korte utdrag av Tove Janssons tekst. På svensk. Så spiller hun rollene. I neste øyeblikk er hun fortelleren. Slik hopper, danser og svinger hun seg mellom de

nevnte ståstedene. Men hun forvirrer oss ikke. Hele tida har vi klart for oss om det er bestemora, lille Sofia, fortelleren eller forfatterinnen som taler. Innstuderingen av teksten og samarbeidet med regissøren har åpenbart vært gjennomtenkt. Kløktige sceniske grep er forent med oppsetningens velfungerende dramaturgi og smarte, gjennomarbeidede regi.

På scenen en stol, et norgesglass med skjell, noen never småstein som kunne vært hentet fra strandkanten, og en samling rekved.

Klarén ikledd rød «hverdagskjole» med forklesnitt, og med sommerhatten liggende i nærheten. Det er meget enkelt.

Ingen har latt seg friste til å sminke oppsetningen med overdrevne scenografiske løsninger. Her er det teksten som taler, og skuespilleren som bærer den. Helena Klarén har et overbevisende grep om sin Jansson. Hun lar oss more oss over tekstens mange understatements, samtidig som hun får fram det hverdagslige og fantastiske i møtet mellom barndom og alderdom.

De gangene hun falt ut av teksten, eller trådte feil, tok hun seg raskt inn, og fortsatte som om bare hun hadde lagt merke til det.

Jeg får si som Olaf i «The Julekalender»: - Det é bærre lekert!